

Τοιαύτη δυστυχῶς ἡ τοῦ ὠραίου τούτου τόπου κατάστασις. Δύναται ὅμως νὰ βελτιωθῆ καὶ συντηρηθῆ, ἂν ἡ κυβέρνησις σπεύσῃ καὶ μεταφέρῃ ἐκ τοῦ Πόρου εἰς τοὺς λιμένας αὐτῆς τὸν Ναύσταθμον, λιμένας λίαν καταλλήλους πρὸς τοῦτο καὶ ἀσφαλεστάτους ἀπὸ πάσης ἐχθρικής ἐπιδρομῆς, καθ' ὅσον καὶ ἡ ξυλαία λίαν κατάλληλος καὶ εὐπόριστος εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. Ἡ, ὡς ἐκ τοῦ ὄροσεροῦ καὶ εὐκράτου κλίματός της, τῶν ἀγνῶν τῆς θαλάσσης ὑδάτων καὶ τῆς μικρᾶς ἐξ Ἀθηνῶν ἀποστάσεως, νὰ καταστῆ θερινὴ διαμονὴ τῶν τὰς Ἀθήνας κατοικούντων, οἵτινες, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, θέλουσι τύχει καὶ τῶν ἀπείρων περιποιήσεων τῶν κατοίκων, ὄντων λίαν φιλοξένιον· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ κατασκευασθῶσι προηγουμένως ἀμαξήται ὁδοὶ ἐνοῦσαι τὴν πόλιν μετὰ τῶν ἀρπελίων.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ὀβρίου 1871.

Δ. Π. ΜΗΟΥΦΗΣ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

Ἡ ΠΕΡΙ ΥΓΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ὑπὸ

ΔΑΔ. ΠΑΙΔΟΥ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Πρὸ δεκατεσσάρων ἤδη ἐτῶν μετερχόμενος τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα, καὶ εἰς πλείστους παρ-
ευρεθεὶς τοκετοὺς, πολλάκις μὲν κατ' ἀρχὰς συν-
εβούλευον τὰ εἰκότα πρὸς ὑγεινὴν ἀνατροφὴν
τῶν ἀρτιγεννητῶν, ἀλλὰ μάτην ἔχασα πάντο-
τε τοὺς χρυσοὺς μου λόγους, καὶ μακρὰ πείρα
μ' ἐπίσειεν ὅτι ἐκάστοτε ἐγένετο κατὰ τὴν ἀπου-
σίαν μου, πᾶν ὅ,τι ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ πρόληψις
δυστυχῶς πρὸ χρόνων ἐδίδαξεν εἰς τὰς Ἑλλη-
νίδας μητέρας. Τούτου ἕνεκα ἐπέτρεψα νὰ γείνη
ἐνώπιόν μου, πᾶν ὅ,τι ἤμην βέβαιος ὅτι ἤθελε

συμβῆ ἀπόντος ἐμοῦ, ὅπως σπουδάσω ἰδίαις
ὄμμασι μέχρι ποίου βαθμοῦ ἀνοησίας δύναται
ἡ ἀμάθεια νὰ ὠθήσῃ τὸν ἄνθρωπον, καὶ καλῶς
γνωρίσω τὸν ἐχθρὸν ὃν ἔκτοτε ἀπεράσιμα νὰ
πολεμήσω. Πολλάκις δὲ ἐθαύμασα ἰδὼν μετὰ
καιρὸν τὰ ἐνώπιόν μου βασανισθέντα βρέφη,
ζῶντα εἰς τὸ πείσμα τῶν πρακτικῶν μαϊῶν,
τῶν Μεγαϊρῶν αὐτῶν, καὶ ἰδίως τῶν μητέ-
ρων, ἃς πολλάκις εἶδον μετ' ἀπαθείας θεω-
μένας τὰ βασανιστήρια εἰς ἃ ὑποβάλλονται τὰ
ἴδια αὐτῶν τέκνα, τὰ ἀτυχῆ ταῦτα πλάσματα,
ἀμα ἰδόντα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, παραδιδόμενα
εἰς τὴν φροντίδα τῆς ἀμαθείας καὶ τῶν προλή-
ψεων.

Τούτου ἕνεκα δεινὸν ἀπεράσιμα ν' ἀναλάβω
ἀγῶνα καὶ νὰ πολεμήσω μόνος κατὰ τοσοῦτων
ἀντιπάλων, τῶν διὰ τοῦ χρόνου βίωθεισῶν
στρεβλῶν πεποιθήσεων, συγγράφων τὰς πα-
ρούσας πρὸς τὰς ἑλληνίδας μητέρας συμβουλάς
μου, πεπεισμένος ὅτι ὁ ὀρθὸς λόγος ἐπὶ τέλους
θα ἰσχύσῃ. Νῆ μοι ἀπαντήσητε δὲ καλαί μου
ἀναγνώστριαί πριν ὀλοκλήρῳ μου τὸ φυλλά-
διον ἀναγνώσητε, τὸ τετραμμένον κἠμεῖς οὕτω
τὰ εὔρομεν ἀπὸ τοῦς γονεῖς μας, ἰδοὺ ἡμεῖς
καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν ζῶντες καὶ ὑγιεῖς οὕτως
ἀνατραφέντες· ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀρχαεὶ εὔρον
ἀπὸ τοῦς γονεῖς τῶν καλῶν νὰ χαράττωσι τὸ
πρόσωπον, καὶ νὰ κρεμῶσιν εὐμεγέθει κρίκους
εἰς τὰ γείλη, τὴν ῥίνα καὶ τὰ ὦτα· οἱ Ἴνδοὶ ἐ-
πίσης εὔρον καλὸν νὰ στιγματίζωσι τὸ σῶμα
αὐτῶν καὶ τὸ πρόσωπον διὰ ποικίλων σημείων
καὶ εἰκόνων· εἶναι διὰ τὸν λόγον τοῦτον καλὸν
τοῦτο; καὶ τὸ εὐρίσκετε καλὸν σεῖς αἱ ἑλληνί-
δες; Τοῦτο δὲ καὶ ἐγὼ διὰ τῆς παρουσίας μου
ἐπιχειρῶ ν' ἀποδείξω, ὅτι ἂν ζῆτε καὶ εἰσθε ὑ-
γιεῖς ὡς ἐκ θαύματος, τοῦτο ἐγένετο εἰς τὸ
πείσμα τῶν πρακτικῶν μαϊῶν καὶ τῶν ἰδίων
ὑμῶν μητέρων. Τοῦτο ἀποδεικνύει μόνον ὅτι
μετὰ τοσαύτης σοφίας ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ πλά-
σμα του, ὥστε καὶ αὐταὶ αἱ μαῖαι δὲν κατώρ-
θωσαν νὰ τὸ καταστρέψωσιν.

Ἀκούσατε τίνι τρόπῳ ἐκτελοῦνται οἱ τοκε-
τοὶ ἐν Ἑλλάδι, καὶ ὅποια φροντίδες παρέχον-
ται εἰς τὰ ἀρτιγεννητά, καὶ μετ' ἐμοῦ θαυμά-
σατε τῷ ὄντι τὴν σοφίαν τοῦ δημιουργοῦ!

Καὶ πρῶτον μὲν αἱ ἀγαθαὶ λεχωίδες, πεισθεῖ-
σαι ὑπὸ τῶν μαϊῶν καὶ λοιπῶν γραϊδίων, φρο-
νοῦσιν ὅτι δὲν δύνανται νὰ τέξωσιν ἄλλως, ἢ
ἐπὶ τοῦ ἐν εἶδει Γιλστίνης Σκαμνίου, μηχανεύ-
ματος εἰδεχθοῦς καὶ ἀποτραπαίου, τὴν φρίκην

ἐμποιοῦντος, ἅμα τῇ ἐμφανίσει του μετὰ τῆς ὄψιν δημίου ἐχούσης μεγαίρας, τοῦ ἐπίσης εἰδεχθοῦς γραιδίου, τοῦ καλουμένου πρακτικῆ μαΐα.

Ὁ ἐπὶ τοῦ μηχανήματος τούτου ἐκτελούμενος τοκετός, οὐ μόνον διὰ τὴν τικτούσαν εἶναι ἐπικίνδυνος, διὰ πολλοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τικτόμενον, ἔνεκα τῆς κατακορύφου θέσεως ἣν ἔχει τὸ σῶμα τῆς τικτούσης, τῆς ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀποστάσεως, τῆς δυσκόλως χρηγημένης βοήθειας πρὸς τὸ τικτόμενον ὡσάντις ὁ ὀμφάλιος λῶρος εἶναι περιτετυλιγμένος περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ παιδίου, κτλ.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, πιστεύουσαι αἱ σοφαὶ αὐταὶ γραιαὶ ὅτι τὸ ὑστερον ἢ ἀκόλουθον εἶναι πτερωτὸν κακοποιὸν δαιμόνιον, δυνάμενον ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικός, καὶ νὰ πνίξῃ αὐτήν, οὐ μόνον ἐπιπίπτουσαι πιέζουσιν ἰσχυρῶς τὴν κοιλίαν τῆς τεκούσης, δυνάμεναι οὕτω κατὰ τοὺς διδύμους τοκετοὺς νὰ φονεύσωσι τὸ δεύτερον ἔμβρυον, ὡς τοῦτο ἔτυχε νὰ ἴδω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄρτι τεχθὲν ἀφίνουσιν ἄνευ οὐδεμιᾶς βοήθειας, καὶ λειπόθυμον ἂν ἦ τοῦτο, ἐκτεθειμένον ὑπὸ τὰ εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ καταπίπτοντα ὑγρά, διότι διὰ τὸν φόβον τοῦ ὑστέρου δὲν ἀποκόπτουσι τὸν ὀμφάλιον λῶρον πρὶν καὶ τοῦτο ἀποπέσῃ.

Περαιωθέντος τοῦ τοκετοῦ, ἄρχονται τὰ ἀληθῆ βασανιστήρια. Καὶ πρῶτον μὲν προσφέρεται τῇ μαΐα ζάκχαρις τετριμμένη κατὰ παραγγελίαν τῆς ἰδίας, ἐν ἣ ἐμβάπτει τὸν σιελωθέντα ἀκάθαρτον εἰσέτι δάκτυλόν της, καὶ δι' οὗ πατεῖ τὸν λαιμὸν τοῦ παιδίου, πιέζει δηλ. τὰς ἀμυγδαλάς, προφέρουσα καὶ μυστηριώδεις τινὰς λέξεις, ἵνα τὸ τεχθὲν ἔχῃ γλυκεῖς τοὺς λόγους ὡς τὴν ζάκχαριν. Εἶτα πιέζει ἰσχυρῶς τὴν ἔνεκα τοῦ τοκετοῦ ἐπιμήκη εἰσέτι κεφαλὴν, ἵνα δώσῃ αὐτῇ ὠραιότερον σχῆμα ἐκείνου ὅπερ τῇ ἔδωκεν ὁ δημιουργός, ὅστις ἔχων πολλὰς ἀσχολίας δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τὸ τελειοποιήσῃ, ἀφείξῃ τὸ λοιπὸν τῆς ἐργασίας εἰς τὴν μαΐαν· δι' ὃ πιέζει, εἶπομεν, ἰσχυρῶς τὴν κεφαλὴν, λέγουσα ἄλλας λέξεις, πάντοτε μυστηριώδεις, καὶ περισφίγγει αὐτὴν στερεῶς διὰ πολλῶν μανδυλίων μὴ τυχόν παρεκτραπῆ τοῦ νέου σχήματος ὅπερ αὐτῇ τῇ ἔδωκε· θέτει δὲ ἱκανὴν ποσότητα βάμβακος ἐπιπεπασμένου διὰ ζακχάρως, κυμίνου καὶ μοσχοκαρύων, ἵνα κλείσῃ κενὰ τινὰ διαστήματα αὐτῆς, ὅπερ ὁ πλάστης ἐκ βίας ἀφῆκεν ἀνοικτὰ, καὶ ὅθεν τὸ βρέφος δύναται νὰ κρουσολογήσῃ. Τούτων γενομένων, μεταβαίνει εἰς τὸ

πάστωμα· ἄλλας ἀμέσως προσφέρεται τῇ μαΐα ἀρκετὸν, δι' οὗ ἐπιπάσει (παστώνει) ὡς ἔχει μὲ ὅλας τὰς ἀκαθαρσίας τὸ παιδίον, ἵνα γείνη νόστιμον καὶ γλυκὺ ὡς τὸ ἀλατισμένον φαγητόν, καὶ οὐχὶ ἀνάλατον καὶ ἀνούσιον· ἀμέσως μετὰ ταῦτα τανύονται ἰσχυρῶς τὰ μέλη αὐτοῦ, τυλίσσονται ἐντὸς βράχους, καὶ περισφίγγονται στερεῶς διὰ τῆς λεγομένης φασκιᾶς, ὅπως γείνωσι τὰ ἰσχυρὰ καὶ στερεὰ, διότι ὁ πάνσοφος δημιουργός καὶ ταῦτα, φαίνεται, ἔνεκα βίας δὲν ἔστερέωσε καλῶς, ἀλλ' ἀφῆκε χαλαρὰ καὶ ἀσθενῆ, γινώσκων ὅτι, εὐρίσκονται ἐν τῷ κόσμῳ σοφαὶ μαΐαι, ὅπως ἀπαπερατώσωσι τὸ ἔργον· σφίγγει λοιπὸν ἡ μαΐα, καὶ πάλιν σφίγγει τὰ μέλη τοῦ βρέφους, ἡ μάμη δὲ πολλάκις, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ, ἂν ἔχῃ καιρὸν, φωνάζει, «σφίξε το καλὰ μαμή μου νὰ γείνη δυνατὸν!» ἐκείνη δὲ ἀποκρίνεται, «ἐννοῖα σου κυρούλα μου καὶ εἰξεύρω νὰ σὰς εὐχαριστήσω· μόνον φέρε μου τώρα τὸ δαφνόξυλο».

(ἀκολουθεῖ).

ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΑΙΚΙΑ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Α'.

ΔΥΟ ΤΕΚΝΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ Α' (1),

ὑπὸ τῆς Κας ΛΟΥΙΖΗΣ ΚΟΛΕΤ.

(ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ)

Ἐκαστος τόπος ἔχει ἰδίαν τινὰ μαγικὴν θέσιν, προνομιοῦχον τι μέρος θωπευόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, κρουόμενον ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ εἰς ὃ ἤθελέ τις ἐπιθυμήσει νὰ διέλθῃ τὰ ὠραιότερα

(1) Μόλις ἤρχισαν ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ πρῶται ἐπαναστατικαὶ ταραχαί, ἡ βασίλισσα Ἑρριέτα, σύζυγος Καρόλου τοῦ Α' καὶ θυγάτηρ Ἑρρίκου Δ', μὲ τέσσαρα τῶν αὐτῆς τέκνων μετέβη εἰς Γαλλίαν, τὰ λοιπὰ δύο τῆς ὁποίας, ὡς μὴ δυναθέντα νὰ τὴν φθάσωσιν, ἔμεινον φυλακισμένα μετὰ τοῦ πατρὸς των ὑπὸ τοῦ φηνατικῆ Κοινοβουλίου, ἧσαν δὲ ταῦτα ἡ Ἑλισάβετ καὶ ὁ Ἑρρίκος δὲ Γλόστερτερ. Καὶ ἡ μὲν πριγκίπισσα Ἑλισάβετ ἐγεννήθη ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Ἀγ. Ἰακώβου τῇ 8 Ἰανουαρίου 1633. Ἐξ ἀπαιτῶν ὀνύχων εἰδεί-